

Ką reiškia studijuoti meną griūvant pasauliui

Kuratorystė su kitais: bendradarbiavimas
Fotografijos, animacijos ir medijos meno katedra, 3 kursas.

Vilniaus dailės akademija, 2024

Ką reiškia studijuoti meną griūvant pasauliui? Kurso metu buvo kūrybingai sprendžiamos įvairios rašymo, skaitymo ir kitokios užduotys apie šiuolaikinio meno ir akademijos scenas dabartinės polikrizės sąlygomis. Vienas iš šio kurso tikslų yra bendro meno įvykio, renginio ar produkto sukūrimas bei sukuravimas. Anot kurso vadovo, palyginus su kitais kursais, šis kursas pasižymi jautrumu tekstui, kas paskatino kartu sukurti leidinį.

Studentai gavo kelias atviras užduotis, kurios siejasi su buvimo meno studente/u dabartinės daugialypių krizių būsenoje problematika:

- Institucinė asmeninio, meno ar akademinio pasaulių kritika, panaudojant memo formatą;
- Dienoraštinių tekstų, kurie sietųsi su dabartine pasaulio būsena, rašymas;
- Dienoraštinių tekstų, kuriais jos, jie spekuliatyviai įsivaizduotų save ir pasaulį po 5, 15 ar 50 m., rašymas.

Studentai ir turinys:

Rusnė Ivanauskytė
Kornelijus Zaleckas
Gabija Butkutė
Emilija Zakarauskaitė
Sofija Laurušonytė
Augustynas Sinkevič
Juozas Žutautas
Roberta Činikaitė
Agnė Balandžiūnaitė
Aleksandra Ivinskaitė
Markas Montvilas
Aigustė Astramskaitė
Aistė Kazokaitė
Diana Davolytė
Emilija Gustaitytė
Agnė Savickaitė
Ignotas Kuprys
Arvydas Karnilavičius
Dominykas Andriuškevičius
Rasa Kasiulevičiūtė
Karolina Stundžytė

Dėst. Valentinas Klimašauskas

Kalba netaisyta.

RUSNĖ IVANAUSKYTĖ

darius miksys performancas
hypnotic show raimundas
lynda benglis female sensibility
gertruda stein
smegenys yra prognoziu organas,
jos veikia: tai yra zinoma - daugiau
nekreipiam demesio
tai taprasme galime ekperimentuot,
jus galit rasyt vien is kableliu ar tasku
turit desimt minuciu desimt minuciu
jus norit cia ar namuose rasyt
dedlainas yra dabar
gerai tai dabar yra be dvieju puse tai
mazdaug be dvidesimt keturios sto-
jam
kol nepradedi rasyt pirmo sakinio jis
poto diktuoja tam tikra programavi-
ma teksto
rasymas yra programmavimas
sakiniai turi tam tikra panasuma
kita vertus redagavimas yra labai
svarbi dalis
.
kurybos

Man labai patikdavo, kaip kioskuose sudėliodavo žurnalus ir spalvinimo knygeles palei stiklą, taip, kad matytųsi. Atsimenu kartą paprasčiau paduoti vieną ir jos negalėjo pasiekti. Aš turėjau labai daug spalvinimo knygelių. Paskutiniame puslapyje būdavo toks savęs ir savo darbo įsiamžinimo puslapis šitą knygėlę nuspalvinau, aš _____, kai man buvo ___ metai ir rėmas, kuriame turi save nusipiešti. Aš taip laukdavau, kada pabaigsiu spalvinti ir galėsiu užpildyti, kad nepabaigdavau. Kartais tai būdavo pirmas dalykas, kurį padarydavau. Atsimenu daržely pamatė auklėtoja mano autoportretą ir pagyrė palygindama su kito vaiko piešiniu. Sakė: kaip gražu, o tu pažiūrėk kaip Dominykas nupiešė - jis savo galvą padarė oro baliono formos, labai gerai atsimenu, o jo burna buvo krepšys. Jį lyg gėdyjo, bet jam buvo smagu. Šiuolaikinio meno kontekste jo darbas turbūt būtų buvęs vertingesnis nei mano, bet pagyrė mane ir aš tapau menininke. Aš nuolat gaudavau palaikymą už savo piešinius, dėl to jaučiausi, kad galiu būti vertinga ir tęsiau toliau.

Dabar ieškau kas yra bendra. Bandau sutiesti tokį minčių kelią, kuriuo galėčiau eiti drauge su kitais. Man labai įdomu stebėti, kaip žmonės bendrauja. Kai nesuprantu, pergaltvoju, kur tas žmogus pasuko, kad ten atsidūrė, tada bandau minti taką, kad mūsų keliai susidurtų. Jei nepavyksta - teleportuojosi į kito vietą, nors man būna šiek tiek skaudu apleisti savo, bet labai noriu parodyti, jog suprantu, nes gera bent apsimesti, kad susikalbame. Atvejais tai būna nenaudinga ir man reikia pagalbos, todėl lieku toj pačioj vietoj, bet stengiuosi būti atvira. Kartais tie keliai nesusieina, aš per daug stebiu ir analizuoju, kad suvokčiau kur pati stoviu. Be to kas bendra nežinau ar mano aš gali egzistuoti, todėl bandau išgyventi bendrume. Jei atsisakyčiau bendra - nebebūtų kas išlaikytų mano aš, dingtų struktūros, kurios palaiko mano egzistavimą. Aš aiškinu kiekvieną savo mintį pasikartodama, turiu didelį norą būti suprasta, suprasti, priklausyti.

Po 50 metų, aš, Džionis, Meri Džeinė ir Klaidas keliame dulkes Kokakolos autostradoje ir

šnekamės apie karštį:

Ei, vyruti, gal norėtum šalto alaus? - klausia Klaidas, dėvėdamas dvi poras akinių nuo saulės.

Seni, kodėl mane erzini? Juk žinai, kad nuo 5 tarpgalaktinio karo mečiau gerti tą prakeiktą duonos marmalą, - jam atšauna Džionis.

Meri Džeinė atsilošia sedynėje ir pradeda niūniuoti Ogis ir tarakonai titrų melodiją. Visiems jau seniai pabodęs jos sarkastiškas tonas. Ji visuomet atrodo nepatenkinta, kad išgyvenome šiame pasaulyje.

- Atsipalaiduok, brolau, aš tik stengiuosi palaikyti gerą toną po to, kai praradome bene pusę masės savo minkštos mėsytės. - Klaidas nesustoja visų erzinęs.

- Turbūt jau nebenukabintum tų paukštyčių pasakęs, kad jei mėgsti vandenį, pamėgsi ir 70 procentų manęs. - sukikena Meri Džeinė. Džionis stauga sustabdo metamobilį ir atsigręžia į visus:

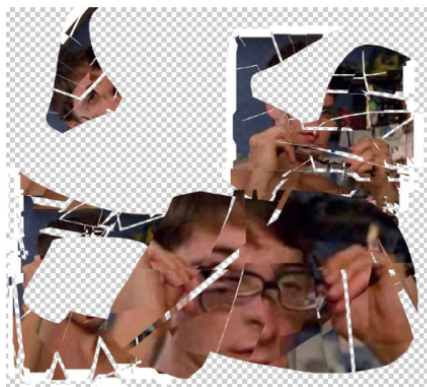
- Gerai, tai jau nuėjo per toli, bičuliai, manau atėjo laikas šiek tiek pakvėpuoti gryna atmosfera.

Mūsų keturjulė įgula išlipa ir sutinka geltonosios nykštukės nusileidimą. Šios akimirkos mums likę bene paskutiniai bandymai išlaikyti sveiką protą po to kai iš mūsų buvo atimta. Kiekvienas iš mūsų dar vadinamės aš, Džionis, Meri Džeinė ir Klaidas, bet jau nustojome sekti kiek mūsų tebėra likę iš to, nuo ko prasidėjome. Klaidas tapo tokiu nepakenčiamu po to, kai pilnai suprato, kad jo mirtis nebėra neišvengiama, kas tiksliai darosi Meri Džeinės ir Džionio viduriuose šiuo metu vis dar neaišku.

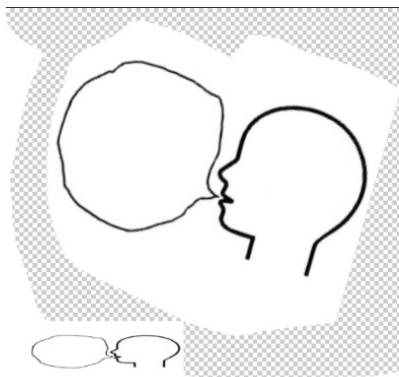
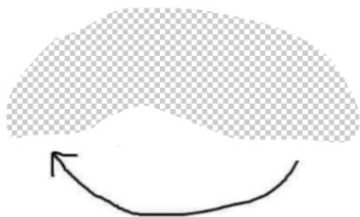
Kad ir kas benutiktų, - dramatiškai žvelgdamas į leidimąsi. - Aš visada jus prisiminsiu, niekšeliai, - ašarą išspaudžia Klaidas.

Yra begalybė dalykų, kurie nutiks. Tavo žodžiai praradę prasmę, - sumurma Meri Džeinė.

Keturjulė:

the art world works

KORNELIJUS ZALECKAS

P45KUT1N145 M3T415 D41L145145 MU5U K4LB0S R41D3S P4K31T3
5K41C141. A T5P0 K3TV3RTU, B TAP0 45TU0N3TU, E T4P0 TR1M15, G
T4P0 5353TU, I T4P0 V13N3TU, O T4P0 NUL1U, O S P4V1RT0 P3NK1415.
1 483C3L3 1TR4UKT1 T4P0 5K41C141, O P4V13N35 R41D35 P4V1RT0 1
P1LNU5 Z0DZ1U5 4R 54K1N1U5. N3R3T41 K4LBU T135106 P4V13N3M15
R41D3M15 4RB4 T135106 P4V13N1415 64R5415, M4N JU P1LN41
P4K4NK4. 3M0C1UK41 T41P 5T1PR1A1 PR4515V3RB3 1 M4N0 K4LB4, J06
N3T K4LB3D1M45 1R R36ZD4M45 S4K1N1U5, J415 P4P1LD4U 54K1N1U5.
4T51R4D0 N3T 4T5K1R45 JU Z0DYN45. 5KYRYB4, K48UT35, T45K4I -
V15K45 53N314U5141 D1N60 1RYR4 SUT1NK4M1 S3N14U51053 KNY6053.
K4LB4 T41P TR4N5F0RM4051, J06 V15K4 R454U D1DZ10510M15, V13T0J
54UKTUKU R454U V13N3TU5, O T45K41, K4BUT35, KL4U5TUK41,
K48L3L141, 8RUK5N141, DV1T45K141 1R 5KL14U5T3L141 T4P0 K4LB05
4TGY3N4. 1R 4PL4M41 514M3 R41D3L1U 1R 5K41C1U KR4T1NYJ3 T4MP4
5UNKU 5U5164UDYT1.

4R K4D4N0R5 64LV0J41 4P13 T41 K4 D4R41? K4 D4R41.

4R K4D4 G4LV0J41, K4D T41 K4 D4R41 YR4 PR45M1N64? D4R41 YR4
PR45M1NG4

4R 64LV0J41, K4D T4V0 P451R1NK1M41 YR4 T3151N61? P451R1NK1M41
YR4 T3151N61

4R 64LV0J1, K4D T41 K4 D4R41 YR4 V3RT4 L41K0? V3RT4 L41K0

4R 1MT15 K1T0 8UTU L3N6V14U? K1T0 L3N6V14U.

4R G3R14U D4RYT1 L3N6V14U? L3N614U.

GABIJA BUTKUT4

A6 paprastas =mogus, atsikeliu visiems =monems 5prastu laiku, niekuo ne5patinga dien1.

Valgau kaip visi paprastieji, visiems 5prastu laiku niekuo ne5patingus pusry3ius.

Ved=ioju paprastu papras3iausi1 6un4 ant 5prastos zoles, niekuo ne5patingame kieme.

Vis1 dien1 veikiu paprastas veiklas, darau 5prastus darbus, vaik6tau niekuo ne5patingomis gatvemis su papras2iausiais batais.

Vakare, kaip visi paprasti =mon4s, valgau 5prasta maista ir=i8riu ne5patingus serialus.

Paprastai, 5prastai ir ne5patingai =iovauju.

Aaa-aaaa.aaa.

Paprastai, 5prastai ir niekuo ne5patingai =iovauja mano 6uo.

AAAAAA-Aaaaaaaaaa.

As paprastas =mogus, gulintis paprastoje lovoje. Kaip ir visi paprasti ir 5prasti =mon4s, i6jungiu niekuo ne5patingas 6vies1, skrolinu papras3iausiam telefone. Niekuo ne5patingai u=miegu, mano kaldra, pagalv4 ir patap5n4 visi6kai 5prastos. Esu paprastas, tod4l sapnuoju tik paprastus sapnus.

GABIJA BUTKUT4 (gal jau po tiek met7 kita pavard4)

A6, jau po penki7 met7, esu vis dar paprastas =mogus, atsikeliu visiems zmonems 5prastu laiku, niekuo ne5patinga dien1.

Valgau nebe kaip visi paprastieji, tik visiems 5prastu laiku, bet jau turtuo-
li7 pusry3ius, labai 5patingus pusry3ius.

Ved=ioju t1 pat5 6un5, nes jis dabar jau nemirtingas, vaik6to ant =aliau-
sios =ol4s did=iausiame kieme visame pasaulyje.

Vis1 dien1 nieko neveikiu , nes jau nebereikia. Mano 5prastus darbus at-
lieka

mano samdiniai. Vaik6tau gra=iausiomis savo 4kurto miesto gatv4mis,
kurios yra

auksin4s, deimantin4s...mano batai yra gra=iausi, patogiausiu ir auk62i-
ausiu i6 vis7.

Vakare, kaip visi paprasti tur2iai, valgau vegan gluten free, sugar free, fat
free ikrus ir 6iaip brangiausiu maistu, kok5 galima nusipirkti. +i8riu apie
mane sukurtus serialus.

Dabar jau =iovauju kaip macnas ponas.

Ooo-ooou-ooo.

Mano 6uo, turtingiausias ir nemirtingiausias 6uo pasaulyje, =iovauja kaip gra=iausi klasikin4s muzikos k8riniai.

Für Elise

Ludwig van Beethoven (1770-1827)
arr. E Muirhead

Poco moto

p

Ped. simile

mf

DandeePiano.co.uk

As, mandriausias =mogus, gulintis did=iausioje ir patogiausioje lovoje. Daugiau niekas kitas neturi toki7 6vies7, kurias i6jungiu prie6 mieg1. Mano pagalv3 kainuoja daugiau nei mano butas, ant jos a6 padedu savo galv1 ir skrolinu tarn7 palaikintus, specialiai man atrinktus tiktokus. Miegu geriau i= kitus, mano patalyn4 su gra=iausiu paveiksl4liu. Esu geriausias zmogus, tod4l sapnuoju tik geriausiai sapnus.

EMILIJA ZAK-

kartais be galo sunku, bet rask dienosė kasdienų džiugesių. tik tiek.

kaip aš sykais pavargstu.

kaip aš sykais nebesuprantu, kur akademija prasideda, o kur pasibaigia, ji visur, jos nematomas šydas mano drauguose, mano rūbuose, mano darbuose, valgykliniame maiste, kaip aš sykais nebesuprantu, kada ir kaip ilsėtis.

kaip aš kartais nebesuprantu, kad išėjo artimas žmogus, tiek daug dirbti ir visur bėgomis,

kaip aš sykais lengvai gyvenu, kai turiu stogą, studijos kampą, kai turiu savo namus.

kai turiu laimę, tais sykais, tu žinai.

kaip gyventi, kaip išgyventi? kaip išbūti? įkvėpt ir iškvėpt?

instrukcijos niekas niekadods neparašys. jos niekada nebuvo ir nebus. atsikelti. parklupti. eiti iš naujo.

palei upę, palei marias, palei jūrą. palei vėją, palei sniegą, palei lietų.

pirmam kurse rašiau, lietaus lašas šventesnis už švento vandens lašą bažnyčioj.

vis dar tikiu.

tu sakei, kad sveikata svarbiausia.

kaip aš sykais tai tesuprantu, tai tik tada ir tik tais sykais, kai tos sveikatos mėžta ir nyksta. trūksta. plyšta rankų oda, galvos skausmas, ir vėl trupiniai odos, trupiniai maisto, sausainių, traškučių, snacksų, drabužiuose, paklodėje, megztinyje, kišenėje, visame kame, dar vienas nusidraskytas nagas kišenėje (kažkodėl aš vėl nerimauju).

kaip aš sykais nesuprantu pasaulio. kartais taip gera nuo jo pasislėpti savo tyliam urve.

tais sykais, kai matai, kaip griūna pasaulis.

kartais nenori matyti to, tau užtenka to, kad šiek tiek išjudina tavo kuklaus žingsniais ir meile kitiems apibrėžiamo pasaulėlio rėmus ir ribas.

kur pasislėpti, ar po stalu manęs niekas nepajudins ir nematys? palik mane ramybėje. safe space. susikniaubiu į kamuoliuką. susikniaubiu, ir užmerkiu akis. odos trupiniai ir balsvos pleiskanos nukrinta ant rudų kelnų. kartais jaučiu ašaras ir gumulą gerklėje. kartais tiesiog užsikniaubiu į kamuoliuką. klausau. užsimerkiu. gieda paukščiai. kalbamės. klausau. kažkur ant kalno. šalia renovuojamas bokštas. tvora.

aš kartais irgi noriu atsitvert kaip tas bokštas. nieko naujo neprisileist. tik savo mažą pasaulį. tik tiek. ir nieko daugiau. kartais, o kartais, ko daugiau reikia, tik savo mažo pasaulio ir jo laimės. savo laimės kalviu būk. tik tiek, o ko daugiau reikia.

kaip aš sykais nebežinau. nenoriu kartais keltis, kam reikia tiek daiktų, kam reikia tiek norų. kam reikia meno? sykais, kam reikia kūrybos? kam reikia ambicijų? buvo gyvenime sykių dienose, kai svarsčiau, kad žymiai lengviau dirbti dantratišką darbą, kad kaip būti kasininke-pardavėja-produktų surinkėja, negu turėti ambicijų, dievagotis ir baimintis, jog ambicijos per didelės kitų atžvilgiu, negu spausti save tam, kad vėliau užsidirbtum duonai ir druskai, kam sykais tas nuolatinis bėgimas? kam, kai kažkur netoliese (ir kaip dažnai užmirštu, nes tuo pačiu metu toli) kažkas praranda savo artimuosius, mylimuosius?

kaip aš sykais atsikeliu, ryte šviečia saulė, senamiesčio akmengrinda rieda mašinos. rytais čia užsikemša gatvė. mokiniai atsiveikina su tėvais ir keliauja į mokyklą. man nepatinka garsai. klausau muzikos savo penki-aminutėje kelionėje, kad pabėgčiau nuo aštrios, sykais besibadančios realybės. budėtojas - kas šiandien budi? ar tas, lengvabūdiškai atsipūtęs dėdulė, sykį užsikėlęs kojas ant stalo, žiūrintis youtube`ą; sykais tik ranka pamojantis, kad pati pasiimčiau raktą? ar tas, gal ir grėsmingai atrodantis dėdulė, bet visada rūpestingai žvelgiantis - kodėl tavo rankos šaltos, reikia dėvėti pirštines! pailsėk tu savaitgalį, neįleisiu! ir tą vieną sykį, o tai kodėl paroda nelietuvišku pavadinimu? klausiau savęs to ilgai. kodėl parodų pavadinimus sugalvoti lengviau tik tada, kai darbus suinstaliuoji, sugręži, sukabini? kodėl tik tada suprantu, ką dviem-trim žodžiais noriu išsakyti? visada per vėlai, jau viskas atspausdinta, jau viskas sukabinta. antras kartas, kai šalu ekspozicijos salėj, mane šildo tik žmonių šiluma ir nuoširdi pagalba. tais sykais. ar tu žinai, kas būna tais sykais? pavargstu.

beprotiškai pavargstu. tu mane žinai. žinai tu mane. supranti.

mano pasaulis toks mažas, beprotiškai mažas. jam suprasti užtenka turėti vaikštančias pėdas ir atvirą širdį. kartais prašau, kad manęs širdis nepaleistų ir neapleistų. kartais prašau, kad tas nerimas mane jau paleistų. ir mylimas žmogus niekada nepalikytų. kartais, kai per sunku, sakau, atsimink mano tylias akis. vis dar nežinau, ką visi šitie žodžiai reiškia. kieno tos akys? kieno ta tyla? kodėl tai akys? kodėl tai žmogus? ir kas yra žodžiai, kam yra žodžiai, kodėl jų man visada negana ir kodėl jų visada tiek daug? galiu tiek kalbėti, galiu užpildyti lapus, galiu užpildyti erdvę, galiu pertraukti tavo žodžius, vien dėl to, kad knieti pasakyti ir sykiomis negaliu nustygti vietoje, sykiomis jaučiuosi lyg mažas vaikas, bėgiojantis per ryto žolę, raskilų lapuose maži rasos lašeliai, bet dabar vasara ir žydi rugiagėlės, neperšalsiu ir nesušalsiu, ryto rasa mane atgaivina. tais sykiomis. tais sykiomis noriu su visais batais lipti į jūrą, nors dar tik pavasario pradžia, ir viskas tik dar ruošiasi skleistis, nors tikrai sušalsiu, dar šitą savaitę buvo sniego (šiais metais keliaujant sninga jau antrąsyk). man nesvarbu, man niekas visai nebesvarbu, kai aš laiminga. gali nežydėti vyšnios, obelys, snieguolės, krokai ir narcizai, bet žydės mano širdis. džiugesiu. peršlapusios pėdos palauks.

ar tu žinai, kas būna tais sykiomis? pavargstu. beprotiškai pavargstu. byru į šipulius, permąstydamą gyvenimą, nuo to, kad reikia daug dirbti, daug parodų, daug bendravimo, daug geros širdies, tam, kad kada nors rasčiau savo tylų užnugarį, savo tylią vietą, kuri leistų man išgyventi. užsidirbti duonai. ar tu žinai, kaip sunku? atsikelti dienoj ir just, kad per sunku. ir nežinoti, kaip eiti tolyn. stovėti vietoje, lyg pelkė. noriu užsidengti akis. noriu būti po stalu ir sėdėti kažkur kampe. aš tik dalelė, verčiau manęs nebebūtų. sykiomis būna ir taip, sykiomis būna per sunku. sykiomis noriu, kad mano kūnas tebūtų išraižytas žemėlapis, man taip skauda, stringa gumulas kakle, vietoj kraujo trykšta ašaros. sykiomis taip sunku, kad nežinau, kur dėti koją, kur kibti ranka, kur eiti tolyn, kaip eiti tolyn. tais sykiomis.

kas būna tais sykiomis? būna visaip. kartais išėini, nežinodama nei kaip, nei kur, klausyk manęs, mano miela upe, paguosk mane ir nupūsk ašaras, mano mielas vėjau. neklausk mano vardo, neklausk mano likimo,

tik pabūk gretimai, kol eisiu. saulei atsisveikinus su dangum, grįžtu namo. kartais reikia, reikia kito rankos, peties, o gal ir kojos. kartais esi dėkingas likimui, gyvenimui, o gal ir pačiam žmogui, kad taip jau sutapo, kad susitikot. tiek yra žmonių, kilniomis širdimis, kurios nešioja šita žemė. jie gal ir yra visas mano mažas, žingsniais ir atvira širdimi matuojamas pasaulėlis. kartais pakanka tiek, pokalbio, ar peties, patapšnojimo, pastūmėjimo, apkabinimo, žmogiškos šilumos, kad vien žinotum, kaip, kaip eiti tolyn, o kartais nežinai kur, pakanka žinoti, kad tu gali eiti tolyn, ir kad viskas bus gerai. kartais tie pokalbiai ir yra budinantys kaip pieva, kupina rasa nusėtų raskilų, budinančių, ir visai nešaldančių, budinančių tolesnei keilionei. viskas bus gerai, ir aš tikiuosi, kad tu būsi laiming(a(s)), man atrodo, šitam gyvenime jau pakanka tik tiek, tik būk laiming(a(s)). tik tiek, kartais be galo sunku, bet rask dienos kasdienių džiugesių. tik tiek.

tu sakei, kad sveikata svarbi.

saugok sveikatą. saugok savo sveiką laimę.

saugok, tai didžiausias turtas,

jo nenupirks bet kokie pinigai ar šlovė.

Apie po x metų

rytais saulėtekis, dienomis kelias, takais, takeliais,
plytelėm, miškais, parkais, vakarais tylos,
triukšmų nebuvimas. tylos, žolės, langas ir puo-
delis arbatos. vis dar, arbatos. kartais rytai apie
vėlumą. lietus, knygos, vis dar, vis dar parkeris,
rankos su rašalu, vanduo ir muilas, rankų švara.
bet niekieno rūpestis, išties.
langas, miestas, bet ir užmiestis. užkampis,
užuovėja.
kartais juosta, juodam tamsiam kambary, chemi-
ja, kvapų keistumas, bet tokia jo dalia.
marškiniai, skiautės, medžiagos ir siūlai, kai galvos
skausmas, kai nerimas, rimas nerimas nérimas.
akmenys pakrantėje. tarp upės ir jūros, vis dar.
upė, vis dar šalia, o tau vis dar pavėjui.

SOFIJA LAURUŠONYTĖ

Tekstas Nr1

Dabar per šeštąjį semestrą su centais.

Griūva tirpsta audžiasi besipina.
Tradicija sena audėjos naujos.
Degina ir supakuoja į plastiko dėžutes
Paleidžia į prekybą,
leško defektu. Suradę išmeta į duobę.

leškau tos duobės. Utopinės ir nepa-
sakiškos nes pasakos baugios, priveda
link galo.

Siekiu sukurti karalystę tarp drugelių,
magnolijų ir bangų. Be plastikinių įpa-
kavimų. Be defektų, be žvejų.

Diena slenka, laikas maratone pakibęs,
įpakavimai pakuojami toliau. Tolyn
gražiai gyvenimas

Ritasi. Vėl. Atgal.

Susinarplioja siūlai,

Nebeišnarplioju.

Guliu pakrantėj ant baltų patalų krašto

Svajoju apie utopinį pasaulį išaustą

perrašytais močiutės raštais.

Pajudėti nenoriu

Pajudu

Kalnas nukrito

Auditorija išvirto

Bet kam reikėjo - prisikėlė

Išauštos bangos gimdo perlus,
akina žvejus kaip saulės užtemimas.
Kriauklės gabalėlį pasiėmus rašau naujus
istorijos vadovėlius.
Atitrinu ir demaskuoju;
Prikeliu deives;
Paleidžiu ryti jureivius;
Iššukuoti suveltas kasas rūtos žiedeliams;
Panardint pikta žolių šaknis po jūra.

Toliau guliu ant krašto,
Užstrigau fantazijų pasaulyje.
Burbulą tuoj susprogdins..
Ir kas toliau ?
Ir kaip toliau ?
Toliau toliau toliau..
Pamirštu dabar ..
Nes ipakavo mane ten kažkur toliau ...

Tekstas Nr2

Po kažkiek tais metų

Praeities utopija pavirto dabartim. Gražu, šilta, gėlės žydi, bangos perpintas kasas skalauja. Pasaulis nesugriuvo, nei tą kart, nei vakar. Ketvirtam kurse kai buvau, kažkas kažką susivokė. reikėjo vis dėl to tą vazonėlį laisvyti, nereikėjo rauti tų šaknų, ne pikta žolės ten buvo. Vėliau tik susiprato kad pikta žolės jie ir buvo. Bet nieko, per naują augti pradėjo, kaip ir visad. Laistė pikta žolių ašaromis. Dabar jau gražu gražu.. tikrai gražu. Kaip kad piešdavau savo sketchbook'e, taip dabar ir yra. Gražu.

Tada ne visada buvo lengva. Kažkas krito iš, kitkas į rankas. Vieni objektai raižė, kiti glostė, kūną, svajones. Įrėžta oda stangrėjo, išglostyta – mylėjo. Kas buvo nepražuvo. Vizija išpildyta, pildosi kiekvieną dieną. Galerija po galerijos, kūrinys po kūrinio ir duonos gabalėlių neskaičiuoju.

AUGUSTYNAS SINKEVIČ

2024.05.08

Šiandien neturiu nuotaikos ir taip jau kelias dienas iš eilės, nepasakyčiau kodėl, nes gal kartais kažkas skaitys... Kaip sekasi? Bandau juokaut, kažkas juokiasi, kažkas ne, kažkas miega. KIKENA. Pasijuokėm ir kas toliau? Dažnai smagu juoktis, bet dažniausiai ne iki juokų, dažnai sunku sustoti juokauti, kai jau pradėdau, prireikia, kad kažkas primintų. Kalbant apie juoką ir apie priminimą, prisimenu uodą, kuris dar nesiurbė manęs šiais metais. Įdomu, koks bus tas pirmasis. Labiau nemėgstu bimbaly. Čia tau įkando bimbaldas ar uodas? Tavo ištinęs pilvas, tos žymės po to užsiliko mėnesiams, galvojau niekada nepraeis, gerai, kad praėjo.

Vakar visą dieną susidėlioju taip, kad galėčiau vakare nueiti į renginį. Atėjom ir mums pasakė, kad viskas jau prasidėjo ir mūsų nebeįleis, kadangi sutrukdytume ten susikūrusią atmosferą. Dar dabar suku galvoje scenarijų, kuriame spėjome. Dažnai suku scenarijus prieš ir po įvykių, suku scenarijus gulėdamas lovoje, eidamas ir taip nepastebiu, kaip prabėga diena.

Norėčiau dar daugiau paatvirauti, tiek galėčiau pripasakoti..., bet ne šiandien ir gal geriau, jei ne čia.

Kaip įsivaizduoju save po 5 metų?

Po penkių metų man bus 27 metai ir aš nežinau, kas bus. Jeigu kažkas skaitote šį tekstą, tai atsiprašau, kad gaištu jūsų laiką, tikiuosi, jau galėsiu parašyti kažką vertingesnio, kai man bus 27, galite nustoti skaityti. Kadangi šią užduotį bandau atlikti jau kelintą kartą ir man vis nepavyksta, tai savaimė suprantama, kad šiek tiek pykstu ir todėl kai man bus 27, iškviesiu savo dėstytoją Valentiną Klimašauską lenkti rankomis už tai, kad mane sunervino dabar ir tada mes pažiūrėsime, kas mes, po velnių, tokie po 5 metų.

Ką aš veiksiu 2029 metais? Būtų gerai, jei bent kurčiau ir turėčiau šiokių tokių vilčių, nesijausčiau visiškai beviltiškas, dar būtų gerai, kad turėčiau, iš kur gauti pinigų. Kai būsiu 27, ar galima bus sakyti, kad jau užaugau? Ar negresia man amžinas neūžaugizmas? Santuoka? Vaikai? Nuolatinės pajamos? Kurjerio darbas? Darbas in contemporary art museum? Paid contemporary artist? Aš? Kai jau būsiu toks didelis, šnekėsiu žodžius, kurių dabar nesuprantu ir vėliau vis dar pats iki galo nesuprasiu, tačiau yra tokia tikimybė, kad aš vis dėlto suprasiu, ką šneku, ir tada bus mano peak performance, peak egzistencija, bet tada galimai manęs daug kas nesupras. Suprasiu, ką kiti šneka, gebėsiu kritiškai mąstyti ir sugebėsiu PATS nuspręsti, už ką balsuoti rinkimuose. Pagaliau pasakysiu, ką taip ilgai laikiau savyje arba iki 27 metų tie dalykai iškraipys mano vidinius mechanizmus ir užsibarikaduos dar giliau. Kai man bus 27, paroje vis dar bus 24 valandos, o per televizorių vis dar rodys tv pagalbą ir aš paskambinsiu jiems ir pasakysiu, kad užtenka, tuo pačiu metu bėgsiu maratoną ir jausiu dešimtą iš eilės runner's high, ausinėse skambės daina, kurios klausausi dabar ir po 5 metų ji man sukels stiprius jausmus. Kai man bus 27, aš jausiu stiprius jausmus kiekvieną dieną, jei tik būsiu gyvas.

JUOZAS ŽUTAUTAS

2024.05.08

Tik šiandien ryte grįžome iš miško. Tylūs, purvini ir išvargę. Nėra energijos kalbėtis, juokauti ar pyktis. Visi zombišškai, bet tvarkingai šliaužioja iš kambario į kambarį. Susiskirstę plautis rūbus, praustis ir tvarkytis. Visi žinom jie mūsų lengvai nepaleis. Visi stojam į tris eiles. Pasitempę, kumščiai prie šlaunų, smakras kilsteltas į viršų. Dabar judam į salę mokytis savigynos. Vėl trys eilės, vyrauja neenergingas pyktis. Jie tai jaučia. Pasigirsta skardus balsas:

Žinom, esate pavargę, tad šiandien darysime šį bei tą kitko. Visi gulamės ant žemės.

Lyginant su nelygiu, kietu ir šaltu miško paviršiumi ant salės grindų esantys paminkštinimai nugarai jaučiasi kaip plunksnų debesis. Galva iškart pradeda suktis, o akių vokai pavirto sunkiais kaip nuo kaklo kabančiais granatsvaidis, kurio flegmatiškas bendražygis nesugebėjo išnešti net kilometro.

Skardus balsas tęsia:

Dabar bandysime kitokį mokymosi metodą. Visi užverkite akis.

Ačiū Dievui ir taip jų nebenulaikau.

Skardus balsas:

Aš sakysiu judesį, o jūs gulėdami vizualizuokite jį savo galvoje.

Išties, kiek keista, bet geriau nei kilnoti sunkias kūno galūnes.

Skardus balsas:

Smūgis iš kairės rankos.

Smūgis iš dešinės rankos.

Žemas spyris.

Smūgis dešinės alkūnės.

Smūgis alkūnes.

Gynyba su.

Gynyba.

...

Krrrr!

Kaip žaibas trenkė artimas kriokimas. Man atrodo trumpam užmigau.
Šalia gulintis bendražygis taip pat.
Skardus balsas tęsia.

Griovimas užlaužiant ranką.
Vertimas verčiant užkišant koją.

Šalia esančiam bendražygiui bakstelėjau su alkūne į ranką.
Nemiegok (bijodamas bausmės).
Iš jo pusės pasigirdo tylus ačiū. Staiga knarkimas pasigirdo iš kitos pusės.
Bakstelėjau su kaire alkune. Knarkimas nesustoja.
Girdžiu skardaus balso diktuojamus judesius. Jau eina paskutiniai sąrašė.
Baksteliu su kaire alkune dar kartą, bet knarkimas tik garsėja.

Skardus garsas:
Visi stojam!!

Atsimerkiau, atsistojau, o tas knarkiantis bendražygis ir liko gulėti.

Skardus balsas:
Sakiau visi stojamės!
Pala čia jis rimtai?
Visi pasislinkit.

Juokinga, bet kai jis padarys tą knarkiančio bendražygio nuotrauką, tikriausiai, visi sportuosim...

ROBERTA ČINIKAITĖ

Dienoraštis. Memsai? Memes, jfc. Kodėl niekas nebetaria to žodžio taip, kaip (manau) jis turi būti tariamas. Anglija mane sugadino Lietuvai, Lietuva mane sugadins kitai šaliai, kur gyvensiu, dirbsiu, ir vėl mokysiuos. Memes jau senokai įkėliau. kažkas šiais metais su manimi negerai, atlieku visus darbus ne paskutinę minutę, reikėtų paminėti šitą dalyką savo psichiatrui. Dabar galvoju, ar čia atvirai viską rašyti yra gerai, ar ir vėl prisidirbsiu už filtro nebuvimą. Filtras. Pastaruoju metu, labai daug ką reikia filtruoti. Ką kalbu, ką galvoju, ką darau, ką kūriu. Filtruoju dienas, filtruoju savo gyvenimą. Rėmai, eilinį kartą yra rėmai, į kuriuos turiu save įstatyti, įsprausti, kad atitikčiau dar vieną instituciją, kad atstovaučiau jų vardą ir vertybes. Daryk tą, daryk aną, po to šitą, po to kitą, daryk viską, bet daryk taip, nedaryk anaip, neduok Dieve (kodėl rašau iš didžiosios, jei juo netikiu) padarysi kitaip.

Parašiau eilėraštį. O ne! Kas per cringe, kas per edginess. Rašymo pasikaitos padarė savo, ir dabar daug dažniau naudoju kalbą kaip kūrybos metodą. Rimti žodžiai, rimti rimai, rimti rėmai, rimta viskas, tik ne aš šioje vietoje, ir ne mano kūriniai, ir ne mano įžvalgos, ir ne mano idėjos, ir ne aš pati, kaip žmogus. Neramu. Štai eilėraštis:

Reality's separation, complete divination -
Narc, narcotic, narcoleptic, narcissistic,
My persona is cryptic, full of symbolism,
Symbiosis, symbols, sample of simplistic.

Earthquake in my mind, dyed with blue dye -
Die, dice, diagnosis, dissociation, dime.
Full of cracks, mindset up the heights,
Heists, holographic, hues of hatred, high.

I dreamed a dream, dreamscape -
Escape, enter, exit, exist, existence.
On my face, cold digital tears,
Tore, tie it up, fear in the distance.

Identity in code, super hard mode -
Modesty, mood, murder and majestic,
Joker's out of cage, I am on the run
Red blood, ruthless, reality's so perfect.

Optical illusion, life is a confusion -
Concussed, current, carved correction,
Time is a construct, simple in conclusion,
Cyber, coded, creepy, spreading like infection.

Ar užtenka tokio dienoraščio? Ar čia išvis dienoraštis? Ar jis bus publikuotas? Po tokio dienoraščio ir šizofreniją diagnozuoti galima. Nepildau dienoraščio jau turbūt kokius penkiolika metų, dislokuoju ir ketvirčiuoju mintis, ir kišu jas į stalčius savo smegenų kartotekoje. Wow, ir vėl super edgy pasisakymai, ir vėl čia bandau kažką primesti. Braukau žodžius, kurie yra angliškai arba žargonai, nes šiaip taip nekalbu, stengiuosi kuo gražiau, ir tvarkingiau. Geriau man nerašyti. Todėl, supaprastinsiu viską, ką norėjau pasakyti (autocorrect ties kai kuriais lietuviškais žodžiais tuoj pribaiigs mane, kaip suprasti, kad galima rašyti supaprastinti, bet ne supaprastinsiu) - aš atsikeliu, aš dirbu (turiu gerą darbą, bet visiškai su studijomis nesusijęs), einu į universitetą, vegetuoju bandydama kažką atsiminti ir pateisinti savo laiką čia, grįžtu namo, ir vėl dirbu (apmokamą darbą, nes butas brangus), tada bandau suspėti padaryti projektus, parašyti referatus ir esė, pasiruošti parodai, kuri gana greitai jau vyks, ir... Aš nežinau kur įterpti laiko egzistencijai. Paskutinį kartą valgiau užvakar.

Wow, cringe, super edgy. Ką čia bandau primesti. Memsai. Memes. Filtras. Rėmai. Eilėraštis. Dislokacija. Ketvirčiavimas. Žargonai. Neturiu laiko kvėpuoti. Sukasi, sukasi, sukasi, sukasi, sukasi, sukasi. Joost Klein "Europapa" buvo mano serotonino šaltinis ir tada nebebuvo, Izraelis užėmė penktą vietą, pasaulis griūna, aš verkiu.

Gyventi reikia, gyvenimas eina.

Po 5 metų.

Nežinau kaip bus, ir negaliu įsivaizduoti, bet galiu sau palinkėti:

Po penkerių metų aš... vis dar kursiu. Tik tikiuosi, kad vietoje abejonių, nepasitikėjimo savimi, ir beviltiškumo jausmo, mane kurstys laisvė.

Po penkerių metų aš... mokėsiu sau atleisti už padarytas klaidas, ir dėl to, kad nemokėjau to padaryti prieš tai. Aš galėsiu kvėpuoti lengviau.

Po penkerių metų aš... neišmesiu ir neištrinsiu kiekvieno nepatikusio sukurto dalyko, lygindama juos su kitų žmonių kūriniais, ir grauždama save, jog aš negaliu padaryti taip pat, ar netgi geriau.

Po penkerių metų... aš būsiu pailsėjusi, ir perdegimas bus kažkas iš tolimos praeities, neatpažįstamas konceptas, prisiminimų fragmentas, ir pamoka.

Po penkerių metų... pažvelgsiu penkis metus atgal, ir suprasiu, kiek daug nuveikiau, kaip labai pasikeičiau, kiek toli pažengiau, su kiek daug susidūriau, ko pasimokiau, ir nusišypsosiu, nes pagaliau nebenuvertinsiu savęs kaip žmogaus, ir kūrėjo.

Po penkerių metų... aš būsiu, po visų kartų, kai to nenorėjau.

Cogito ergo sum.

Čia labai rimtai gavosi, visai to nenorėjau, tai sakykim, kad už penkių metų aš turėsiu slegiančiai daug pinigų ir...

<https://www.youtube.com/watch?v=JVmwLJeeOy4>

I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink. I won't overthink.

Cogito ergo sum. Cogito ergo sum. Cogito ergo sum. Cogito ergo sum. Cogito ergo sum. Cogito ergo sum. Cogito ergo sum. Cogito ergo sum. Cogito ergo sum. Cogito ergo sum. Cogito ergo sum. Cogito ergo sum.

Po penkių metų... pažiūrėsime kaip čia bus. Pamatysim. Išgirsim. Pajusim. Nebelieka struktūros.

AGNĖ BALANDŽIŪNAITĖ

Negaliu užmigti.

Vakaras. O gal rytas. Mano vakaras dažniausiai jūsų rytas. Laikas miegoti, bet negaliu užmigti nepažiūrėjusi kas dabar gero tiktok'e.

Video:

Hello, we are a family from Palestine and we need your help. Please donate to our gofundme. Please help us.

Komentarai:

What time is it where you guys live?

BOOST!!

Commenting more than six words to boost the algorithm!

Water this garden:

What's your favorite color? I'll start: blue

Start a hi chain:

Every like this comment gets I'll come back to rewatch the video!!

Palike'inu. Parepost'inu. Pasharinu.

Toliau.

Video:

PRIME HAS LEAD IN IT?!

Komentarai:

I knew it was too good to be true!

I always had a feeling it tasted like lead lmaoo

Guys this is obviously fake look at Logans' response

Toliau.

Video:
Day in the life of a Ukrainian living in kyiv.

Komentarai:
FREE PALESTINE

Guys, both countries need help, stop with the free palestine.

Well, well, well...

Sorry if this is rude but what is the brand of your coat??

I honestly forgot this was still happening

Slava Ukraine!!

Palike'inu, parepost'inu, pashareinu.

Toliau
Toliau
Toliau
Toliau

Russia is threatening nuclear war
Taylor Swift looks so cute with her new boyfriend
Ukraine is begging for Europes' intervention
Tiktok is going to be banned in the US
All eyes on rafa
Digitine
Iranian president is killed
Ariana Grande wears a new dress

Gal laikas miegoti.

Negaliu užmigti.

AGNĒ BALANDŽIŪNAITĒ

Po 50 metų

Prof. dr. Agnė Balandžiūnaitė

ALEKSANDRA IVINSKAITĖ

Man niežti galvą. Protingos idėjos pasikasius neateina. O gaila, girdėjau dabar joms atsirasti būtų pats geriausias metas.

Norėčiau papirkti tą žmogelį, kuris sėdi manyje, kad išgimdytų stebuklingai ateinančios savaitės sprendimus. Papirkčiau jį savo gamintais saldumynais. O kas jei ne maistas to žmogaus silpnybė? Gražaus žodžio gal jis laukia? Gal galvelės masažiuko? O kaip man jį pasiekti? Būna, kad ausis valausi ir norisi net smegenis paliesti, tai gal ten tas žmogelis bus rankas prikišęs, pats už galo pagaliuko tempia link savęs gilyn tą vatą.

Man gerų idėjų reikia - aiškių, kaip ant pagaliuko, su vata ar be vatos, jau nebesvarbu.

Kišu mintis šiukšlynan, kurios link baimės veda, galvoj tokiems jausmams dabar stengiuos vietos nepalikti.

Jei tik išlįstų tas žmogelis iš ausies ir lepteltų atsakymą į klausimą kodėl? Vat tai būtų šventė, keliautume kartu mes visą vasarą, su saulę, vėju, menuliu be rūpesčių ir nuotaikų kaitų. Užuominos man reikia iš žmogelio manyje.

Kodėl jis tyli?

Kodėl tu tyli?

Tyla tada, kai jos nėra.

Tyla, kai šurmulio nėra.

Sąmyšis tyloj baisi bėda.

Žmogau sakyk ką nors dabar! Vienos idėjos bus gana!

A.I.

Kuo būsiu užaugus? Kada užaugsiu? Kas yra užaugimas? Kaip suprasti, kad jau suaugai?

Man atrodo, kad penkių metų neužteks, penkiolikos irgi, o po penkiasdešimties jau būsiu sena. Daug kas sako, kad seni žmonės suvaikėja, tai taip išeina, kad nesuaugsiu, nesuaugsiu, o tada suvaikėsiu. Gal neblogas planas?

*

Praeinančio laiko dovana yra galimybė matyti perspektyvą, suvaikėjus mano įgūdis analizuoti praėjusi laiką sustiprėjo. Dėl to ir supratau, kad užaugau.

MARKAS MONTVILAS

Peržiūrų savaitė, finišo tiesioji. Visi skuba nori užbaigti savo pusmečio darbą, o gal tik mėnesio darbą? Savaitės darbą? Metų ar dešimtmečio darbą?

Laiko - nulis,

Streso - šimtas.

Per 2 sekundes.

Greitai prabėga tas pusmetis, semestras, puskursis.

Kartais būna sunku būti priverstam sukurti kažką per tokį trumpą laiką.

Kita tema. Supratau, kad per daug domiuosi kitų žmonių nuomone. Ne apie save, o apie savo meną. Kažkodėl kaip kažkas reaguoja į mano meną man atrodydavo svarbiau nei apie bet ką kitą. Bet supratau, kad ne. Reikia kurti sau, o ne kitiems.

Daryti kas tau gražu.

Kas tau įdomu.

Miela.

Šventa.

Svarbu.

Sentimentalu.

Ir jeigu menas neranda savo žiūrovų, reiškia neteisingoje auditorijoje atsidūrė, ir tai tik laiko klausimas. Sėkmės peržiūrose. Sėkmės gyvenime.

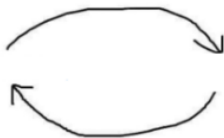
Aš po penkiolikos metų.

Du tūkstančiai trisdešimt devintieji metai. Vis dar gaudau žalias šviesas. Jų dėka čia ir esu. Prisdėjo ir raudonosios, dėl jų nesu kažkur kitur. Dalį svajonių jau pasiekiau, dalis svajonių jau visai ranka pasiekiamos, dalį vis dar nežinau ar kada pasieksiu. Bandau prisiminti save prieš penkioliką metų, ką jis tada mąstė, apie ką svajojo, ko siekė? Ar to pačio ko aš dabar? Neprisimenu. Spėjau per tą laiką pasikeisti tris kartus, ar į gerą ar į blogą, atsakyti objektyviai nebegaliu. Greitai prabėgo šie penkiolika metų, daug kartų greičiau nei pirmieji penkiolika metų. Džiaugiuosi dalykais kuriuos pasiekiau, kuriuos pasieksiu, o labiausiai kelione, kuria gyvenu kiekvieną dieną. Vis dar nesu tikras kur būsiu rytoj, už savaitės ar mėnesio, bet tame ir įdomumas, argi ne?

AIGUSTĖ ASTRAMSKAITĖ

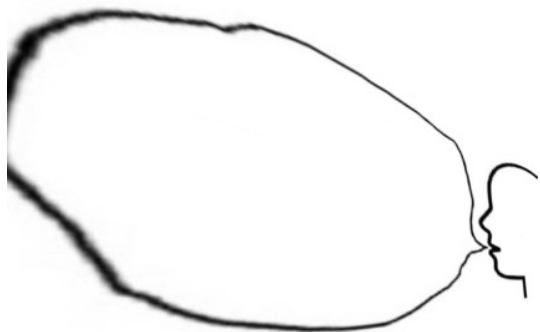
Prieš kelias dienas supratau, kad per visą gyvenimą neišmokau surišti normalaus mazgo. Anksčiau apie tai net nepagalvodavau, bet pastarosiomis dienomis visur matau tik vienišas linijas manęs maldaujančias jas sumazgyti. Užlipu ant drebančių kopėčių ir ilgai pirštuose suku plonytį valą, bet galų gale jis vis tiek išsiriša į pirminį viengubą siūlą. Gerai, pabandyčiau kita puse. Jau galėčiau teigti, kad išradau savo mazgą kurio pagrindinis principas bent 10 kartų apvynioti siūlą aplink pirštą iki kol jis visas paraudonos ir išsipūs. Tada kaip įmanoma greičiau turėtų gautis netgi primenantis mazgus objektus – viskas mazgo. Deja, dažni ir kuomet pradėdau savo sugebėjimais, dus ant kietų grindų. Užmerkiant akis apso matau kaip visi į šipulius. O kokia yra išėitis? Bandžiau pasižiūrėti video – how to tie a knot. Bet vienos minutės ilgio video pasirodė per daug sudėtingas. Galai lenda į kilpas, kilpos sukasi aplinkui ir veja viena kitą. Sukaupti dėmesį vienai minutei irgi nėra lengviausia užduotis. Šis gyvenimas ne man. Iki šiol be mazgo nugyvenau. Jau neatsimenu nuo kada, visada užsirišdama savo batus sau įsakau apie tai negalvoti. Bijau, kad jeigu pagalvosiu, pamiršiu kaip tai daryti. Kai draugai šalia manęs rišasi batus taip pat tik nedrąsiai žvilgtelėję. Viską jaučiantis mazgas manęs išsigąs ir paspruks.

ow the art

I want world

praverti galą pro kilputę ir įtartinai mažiukas, žirnelį gas. Rankose laiku trapi-priklauso nuo mano ausiai jis mane išduoda, įgyti šiek tiek pasitikėjimo jis pasiunčia mano rakan-lr per tą akimirksnį prieš sisaugoti nuo šaižaus gar-darbai dramatiškai dūžta

Nuo tada kai nuo sienos naktį nukrito plakatas su drugeliais nieko nebesikabinu. Ankščiau turėdavau tiek daug atviručių lankstinukų lapelių popierėlių. Bet švari balta siena atrodė per daug patraukliai kad ją uždengčiau. Senosios inspiracijos kurias laikydavau sublime įsikūnijimu nudilo ir man nieko nebereiškia tad po plakato nuo sienų teko keliauti ir joms. Drugelis vis dėlto padarė savo efektą. Pasirodo ir pati aš savo noru save apsunkinu nesuvokiamu informacijos kiekiu o galvoju kad viskas priklauso nuo per didelės vaizdinės kultūros. Jeigu neminėjau tai jau senai atsisakiau per daug konceptualių kūrinių žiūrėjimo. Prieš kelis metus buvau pasiekusi savo asmeninį meno kūrinių anotacijų skaitymo ir suvokimo viršūnę. Buvau taip įsitreniravusi, kad meno pasaulis visiškai nekėlė iššūkio. Deja plušant dėl patirties tas susižavėjimas nuslūgo ir dabar galiu pakelti tik smarkiai suvirškintą meno dozę.

AISTĖ KAZOKAITĖ

Atsikeliu ryte, anksti kaip visada. Pažadinu žadintuvą, kad aš ir jis dar turėtume laiko. Kažkam. Kažkam svarbiam, produktyviam.

Time management

Kaip sakoma “early bird gets the worm” (ha, visada galvojau, kad tai “warm”, kokia nesąmonė ir šilumos aš nelabai mėgstu)

BET atsikėlus taip anksti nėra jėgų. Tad sėdžiu ant lovos, bandydama save pažadinti. Juk galiu sau leisti šiek tiek “pabimbinėti”, dar labai anksti.

Time management

Norėčiau į parduotuvę. Bet tada reikėtų apsirengti, susiruošti, vėl grįžti ir vėl išeiti.

Galvoje vykstančiam debatui svarbu skirti laiko.

Po 15 min ant lovos krašto nusprendžiu parduotuvėn neiti.

Time management

Gal arbatos?

Taip. Juk laiko yra anksčiau atsikėliau. Gal ir kažką prie kompiuterio pasižiūrėti? Juk galiu sau leisti, visgi anksčiau atsikėliau.

Time management

Hmmmm, į stotelę reikėtų anksčiau išeiti... o jeigu kažkas nutiktų? “Better to be safe than sorry”

...

Stotelėje stoviu 5 min, žiūriu į medį, tingiu trauktis telefoną. Bet kaip gerai, kad pasilikau laiko, o jeigu būtų kažkas nutikę...

Time management

Akademija pasiekta anksčiau negu reikia. Hmmmm. Ką čia nuveikus. Į balkoną! Galiu sau leisti, gi taip gerai susiplanavau laiką.

Time management

Kaip gerai, kad turiu laiko, gal Duolingo pasijungti? Jaučiuosi tokia produktyvi. Dar va ir pamokėlę vieną kitą įsprausti spėsiu.

Gestión del tiempo (Time management)

Nu va, tiesiog produktyvumo įsikūnijimas.

Paskaita, šiek tiek vėluoju. Nu bet nieko tokio, tiek daug visko spėjau padaryti.

Nu tiksliau, spėjau sau laiko skirti.

Time management

Peržiūros ant nosies, reikia leisti sau atsipalaiduoti, nors darbai jau galvą rauna.

Nu nieko.

Gerai, kad įvaldžiau laiko planavimą

po 50 metų aš jauna. Aš jauna kaip niekada.

Atrodo senesnė buvau prieš tai. Mane viskas nervuodavo... Nervuodavo saulė, nervuodavo šiluma, nervuodavau aš pati save.

Dabar?

Dabar aš nesinervuoju. Dabar aš pykstu.

Pykstu, kad negaliu įeiti į savo namus, ner piršto antspaudas sugedo ir man reikia trauktis raktą. Pykstu nes atminties namų valdymo diske niekada nepakanka.

Pykstu, nes gyvenimas yra gražus ir aš neturiu ko pykti, tačiau vis tiek PYKSTU.

Ir būtent dėl to, jaučiuosi jauna. Jauna, nes jaučiu, nes galiu pykti.

O visada mane taip nervino seni žmonės. Laukia stotelėje, pikti, murma sau po nosim, kad niekas jų negerbia. Bet atvažiavus autobusui, kad šoka vidun (o juk visi žino išlipančių žmonių praleidimo taisyklę) ir, neduokdie koks berniukas skubės išlipti iš autobuso, kad gaus su lazda per koją, nes neva “nepraleido vargšės močiutės”.

O ta močiutė visai ne vargšė, ji kovinga, ji gyva.

Tos 5 sekundės, kai jai užverda kraujas, kai tas vargšas vaikas jai atstoja visas pasaulio negandas.... Ji gyva kaip niekada.

Nemušu mažų vaikų su lazda.

Neturiu lazdos.

Tačiau jeigu man taip pasitaiko,
pajaučiu kaip užverda visas
kraujas.

Užplūsta jausmas, jog galėtu-
mei nusviesti kokį žmogų į kitą
pasaulio kraštą.

Tačiau to nedarai, tik pagalvoji:
“net ir senam yra dėl ko gyven-
ti. Visada bus dėl ko piktintis”

“Juokauju, tikiuosi tokia nebū-
siu. Nežinau kokia būsiu.
Tik tikiuosi, kad su autobusais
nevažinėsiu”

DIANA DAVOLYTĖ

Prameriu akis. Stresas. Žinutė.

Akys stačios. Kaip ir kiekvieną rytą. Toks laikotarpis. Bet jaučiu, jog gyvenu.

4 aukštas. Tikiuosi lempos neužsidegs. Baltas geltonas langas. USB. Play. Laikas. Sau. Kava. Cigaretė. Čiurlenantis vanduo. Žvirblis kūdikis. Trisdešimt minučių. Ramybės idilė.

Vėl. Stresas. Malonus. Pristatyk. Tai yra autentiškumo šauksmas pramonėje, kuri pernelyg dažnai naudojama komerciniams interesams. Namai. Penkios minutės. Spėsiu? Nespėsiu?

Vėl. Stresas. Malonus. Pristatyk. Tai yra autentiškumo šauksmas pramonėje, kuri pernelyg dažnai naudojama komerciniams interesams. Viskas. Lempos karštos. Skulptūra. Du mėnesiai. Dvi dienos. Suniokojimas.

Raktai. Pamiršau. Gal spėsiu. Spėjau.

-Tai ką dabar darysi?

Ramybė. Laikas. Sau. Bet kažkaip tuščia. Ar vis dar gyvenu?

Po penkiasdešimties metų meno pasaulis persikels į neapčiuopiamą pasaulį. Virtualybė taps galerija, interaktyvios detalės, sensoriai, bus pasiekiami kasdienybėje, todėl vaikščiosime po galerijas ir parodas, bet kokiame pasaulio krašte. Tačiau tuo neapsirobosime, nes kosmoso galerijos bus populiariausios ir prestižiškiausios. Meno objektai taps taip pat virtualūs, paremti neuronų dirgikliais ir jutikliais. Regos jutiklis taps atgyvena, o po dar penkiasdešimties metų - vertybe.

EMILIJA GUSTAITYTĖ

Ateities TuTM

Ar pavargote nuo tos pačios, nuspėjamos rutinos, besikartojančios diena iš dienos? Ar trokštate nuotykių ir jaudulio, bet jaučiatės įstrigę pilkoje kasdienio gyvenimo monotonijoje? Esate pasiruošę rinktis nežinomybę ir atrakinti visatos paslaptis? Šiandien jūsų laiminga diena, nes Ateities TuTM pasiruošusi įnešti pokyčių!

Per vos penkis trumpus metus Ateities TuTM revoliucionizuos jūsų būtį kaip jūs niekada neįsivaizdavote! Sakykite viso gero nuoboduliui ir laba diena neapbrėpiamoms galimybėms! Norite siekti savo vilčių ir svajonių, ar palaidoti visas ambicijas sielą giunždančios nestabilios stabilaus darbo rinkos glėbyje? Užsidaryti ofiso kube, beprasmiškai stumdant exelio stulpelius, maišant papigiai užsipirktų makarų kriaukleles ar kaspinėlius kampu išmindyti purvo juostą žolėje kaip protestą prieš per ilgą šaligatvio siūlomą atstumą. Susitaikyti su ta sena dėme ant džinsų nes vis tiek darbo dieną kaip pradetat taip ir pabaigiat tamsoje ir nepastebimai vėl nugrimzti į jau kartą nugalėtą pilką kasdienio gyvenimo monotoniją - būna ir keistesnių dalykų įvyksta. Jokių problemų! Ateities TuTM ir po penkiolikos metų lauks jūsų su jau naujais, niekur prieš tai nematytais pasiūlymais - pasirinkimas jūsų!

Bet luktelkit - tai dar ne viskas! Užsisakykite dabar ir dovanų gaukite papildomą nežinomybės paketą - kiekvienas kampas ir posūkis pažada viliojantį anonsą, kas laukia už akiai aprėpiamos uždangos. Taigi, nedvejokite nė minutės, priimkite į savo gyvenimą chaosą ir atskleistikite Ateities TuTM potencialą jau šiandien!

AGNĖ SAVICKAITĖ

Kai esi studentas po 10 metų ir baigiasi.
Tai ne pirmas kartas, tai tik - pasaulio
pabaiga.

Atrodo kasmet ties rudeniu,
kai visi aplink džiaugiasi savo
skausmais, tada plus minus ir
ateina tos pabaigos.

Visi sustingsta, kaupiasi ir kaupia tą
savo skausmą.

O aš einu grybauti, ten irgi daug
pasaulio pabaigų. Ne mano, bet
aš labai nemėgstu vorų.

O mes visi turime pasibaigti, per daug
anomališka iš savęs yra žmogaus struk-
tūra: liaukos, kaulai, gijos, sijos, veidai,
sąnariai ir kiti pusiau lanksteliai.

Tikiu, kad kam nors tikrai
turėtume nepatikti. Galime tik
tikėtis, kad kai jie eis grybauti,
mes per savo rudenius, jau bū-

IGNOTAS KUPRYS

Gegužės 15, ankstus rytas.

Vėl tie žiogai ausyse.

Kas čia per garsas? Ai gal čia laksto kaimynai katinai.

Ar nepamiršau užrakinti durų?

Jau laikiu kada važiuosiu į kaimą, pasiilgau tylos.

Hm, kai išgeriu kavos atrodo groja daugiau žiogų.

Nekenčiu siurblio garso.

Kaip man simuliuoti aplinkos garsą?

Žiogai, smuikai? Violančelė? Kuo groja žiogai? Reikėtų pasigooglinti.

Triukšmas - geras triukšmas blogas triukšmas. Sintetinis triukšmas organinis triukšmas.

Kur baigiasi natūralus triukšmas ir prasideda sukurtas triukšmas. Ar mūsų rankos itin įgudusios balso stygos?

Skambu kai surūgęs Boomer'is.

Tyla gerai. Kaip skamba tyla? Ar kiekvienas turi savo tylą?

Sveikas, žmogau iš praeities.

Žiūrėk su pasaulio situacija dabar nėra gerai - miškai išdege, upės išdžiuvusios, vandenį su druska, praktiškai geriam dirbtinis intelektas pakeitė visų darbus žmonės gauna pinigus už sedėjimą ir nieko neveikimą, na tik išskyrus menininkus kurie vis dar turi generuoti idėjas (kadangi dirbtiniui intelektui šitai visai nesiseka). Taip, kad va sėdžiu geriu kavą kažkur miške dronai maisto atneša ir generuoju sau idėjas ant kelmo atsisėdes. Pasaulio pabai-ga, bet galbūt ne Tokia siaubingai ir tragiška, kaip galėtų būti. A! Visai pamiršau paminėti. Dabar mums dėsto dirbtinio intelekto sukurti dėstytojai iš egzistavusių menininkų tekstų ir darbų. Labai keista bet ir visai įdomu, kai ateina koks Pollock apie tapybą pakalbėti ar Sugimoto apie fotografiją papasakoti nors jie seniai mirę! Žodžiu nepergyvenk viskas ok! Parašysiu vėl pasinaudojęs laiko kapsule kitą savaitę :).

Linkėjimai iš ateities!

Peace!

ARVYDAS KARNILAVIČIUS

Neseniai mačiau akciją Fallout žaidimui, gaila nespėjau pasiimti, atrodo visai įdomus žaidimas ir dabar gailiuosi, kad nepasiemiau. Nieko tokio, reikės kitą kartą nepraleisti ir nusipirkti, būtų gana juokinga jeigu šis žaidimas išpranašauja ateitį ir visi tiesiog mėgaujasi žaidimu. Gerai, kad žmonės nesielgia taip kvailai, kad paverstų pasaulį kaip Fallout.

Būtu labai džiugu pamatyti nors šiek tiek daugiau pozityvių kūrinų. Pasaulis ir taip depresijoje, vienintelė forma pramogos kurią pastaruoju metu turėjom tai Jonas kuris paslydo ant supuvusios banano žievės, jam dabar kiekviena kartą nusišypsant pradeda kraujuoti praskeltos galvos žaizda, nors dabar pagalvojus gal kol kas dar ir depresija neblogai, Jonas išves medikus iš proto jeigu dar nors karta teks jam susiūti žaizdą. Iš visų žmonių kurie galėjo prasiskelti galvą, turėjo būti vienintelis kuris išliko pozityvus ir žvengia iš visko... Mums ir taip resursu neužtenka. Vis dar nesuprantu kodėl reikėjo uždėti premija ant Fallout kūrėjo galvos, ne jo kaltė jog netyčia išpranašavo ateitį, vargšas ir taip jau ilgai išgyvenes...

DOMINYKAS ANDRIUŠKEVIČIUS

1

jeigu manęs nepasiglemš tuštybių koridoriai ir šešėlių atspindžiai, kiekviena diena bus kitokia po penkerių metų. manęs čia nebus, bet vieta susikurs kitoje vietoje. ištrauksiu iš savo esybės kiekvieną tvyksnį, kuriame lieka mano iš liūdesio paliktos dienos. su jomis vyksta tik laiko ardymas, su jomis tik krebždanči po pilno apsisukimo rodyklė. visa tai bus paversta riksmo kledaru. po penkių metų mes būsime dar labiau vieniši, dar labiau praretėsime tikrumo akivaizdoj. pridedamoji dekada veikia tik nykstančiosios konstantos dėsnium.

tu ėjai tu buvai ir išartėmis buvai tik ištara
kurią užmiršo pati diena!
tu sustojai, tu sustojai ilgam. tu!
nuo praeivių speigulio apsivertusi laiko springsule.
iš nukirsto alyvos kiemo matytos lakinės percepcijos
žiogai, suvokinys iš svetimo paralelaus nieko apie tave,
neatskirtoji nuo rutinos tvarkdaryste. tu viską žinai, tik
pamiršai. tavo susisukę kutulai ir tu kutvela, kukuoji iš
arti, nes tavo balsas užkimęs nuo netiesos gumulų. ištark
praeitojo amžiaus frazes, ir mes jau sekvencijoj. ištverk ir
būsi apdovanotas juodagumiška esybe ištęsta it asfaltas.
žodžiai paslankūs trupiniams, tylą atsakys raktais į nutylė-
jimo bromus, pakeičiamas kūnas bemoraliamis skrupu-
lams, nepakeičiamas merdėjimas sprinto bėgikams.

RASA KASIULEVIČIŪTĖ

Ankstus rytas.

Saulė tik pradeda tekėti.

Autobuso stotelėje pilna, kas kur traukiančių žmonių.

Žmonių, turinčių kureiti, ir žmonių, neturinčių kur eiti.

Mes nepažįstam vienas kito, bet tas nenumaldomas, beprotiškas ilgesys, kurį jaučiu juos stebėdama, iššaukia manyje norą grožėtis pasauliu.

Grožėtis chaosu, kurį matau aplink save ir savyje.

Grožėtis tyla, kuri yra išlaisvinta nuo mažiausios įtampos, nepatogumo ar nepasakytų žodžių.

Kokie žavūs gali būti žmonės.

Tikiuosi, kad po penkių, penkiolikos ar penkiasdešimt metų išnyks mano galvoje vietos sau nerandantys prisiminimai.
Atsigulsiu pievoje, apžėlusioje žaliosiomos šerytėmis, ir tylomis klausysiuos vėjo.
Apie nieką nemąstysiu arba mąstysiu apie tai, kad nieko nemąstau.
Širdies gilumoje nusiraminsiu.
Net griūvant pasauliui.
Galbūt sukursiu kažką.
Galbūt nieko nesukursiu.
Galbūt sugriausiu ką nors.
Galbūt atstatysiu sugriuvusius namus, kurie tik trokšta vietos mūsų atminties archyvuose.
Bus matyti.
Arba nieko nebebus ir nieko nematysim.

KAROLINA STUNDŽYTĖ

Viskas gimsta iš nerimo. Ar galbūt, jog Mėnulis Vandenyje pasireiškia mistikos bei menų dievo Neptūno soste. Šiandieną, kaip ir paskutinius septynis metus, pamirštu palikti naminukui duoklę. Daugeliui vaikų pirmoji egzistencinė krizė prasidėjo sužinojus, jog Kalėdų senelis neegzistuoja, manoji iškilo supratęs, jog Ekstrasensų mūšis surežisuotas. Ar, jog Komisaras Reksas visai ne vienas Reksas, laidoje rodomi skirtingi šunys. Visiška šventvagystė! O taip nuoširdžiai tikėjau... Visgi, Vandenis siejamas su nervų sistema, galbūt tai galėtų būti kaltininkas saujos sutikimų, ar vėlgi bus eilinis atpirkimo ožys. Sidabras saugo, o prietarai - lieka prietarais. Vėjas nuneš namo, o ten, nuo saulės kaitros, ant rašomojo stalo, traškės plastikinis fotoaparatas.

Mea culpa!

Gal po x metų, pagaliau diagnozuos - non compos mentis. Gal pagaliau bus aišku, kokie virsmai sieloje vyksta, kas neleidžia būti. Turbūt neliks manęs, bet dar baisiau, jog neliks kitų. Kur mes eisime?

Kažkur ten kartosiu senelio žodžius, kurio niekada taip ir nepažinojau. Pamenu, jog per senelio laidotuves vienas prietaras išsipildė - tetą aplankė skaudi nelaimė. Jis man sakys, jog įkvėpimas ne silkė, kurios galima prisisūdyti daugeliui metų. Gėtės paistalai. Niekų kalba. Lietuvių kalbos mokytojas šį tekstą skaitytų ir sakytų: pamišėlio užrašai. Net ir po penkiasdešimt metų nepamiršau Jūsų profilio nuotraukos su raudonviršiu.

Ak, tas raudonviršis, girios tamsios, dienos praeities garsingos. Labanoro giria...Minčios miškas... mano pirmosios mūzos...

Kur pradingote, brangiausias?

Kuratorystė su kitais: bendradarbiavimas
Fotografijos animacijos ir medijos meno katedra, 3 kursas.

Vilniaus dailės akademija, 2024